

med dets arbejdshygiejniske opgaver påkrævede videnskabelige forskning. Dette er naturligt allerede som følge af, at en vis videnskabelig forskning — som i så mange andre tilfælde — ofte vil indgå som et nødvendigt integrerende led i løsningen af en rent praktisk opgave.

Det er iøvrigt ikke tanken, at „Statsinstitut for arbejdshygiejne“ skal optage videnskabelige forskningsopgaver af betydning for arbejdshygiejnen, hvis disse opgaver naturligere og bedre løses af andre videnskabelige organer. Der må i så fald blot etableres et snævert samarbejde mellem vedkommende institutter.

På samme måde er det heller ikke tanken, at instituttet skal beskæftige sig med sådant laboratoriemæssigt arbejde, der allerede nu udføres eller bedre kan udføres af andre laboratorier, f. eks. statsprøveanstalten eller søværnets prøveanstalt. Allerede de forløbne år har vist, at et snævert samarbejde mellem fabriktilsynets laboratorium og de nævnte andre laboratorier er til fordel for alle parter.

Iøvrigt viser erfaringerne fra det samarbejde, der i de forløbne år har bestået med tilsvarende institutioner i de andre nordiske lande, at disse på dette område i udstrakt grad kan supplere hinanden, og at det enkelte land kan nyde godt af de andre landes undersøgelser og i et vist omfang kan spare egne undersøgelser.

Til § 55.

Bestemmelserne i denne paragraf svarer i det store og hele til de regler, der indeholdes i § 39, stk. 1 og 2, i fabrikloven af 1913.

De i paragraffens *stk. 1* indeholdte bestemmelser om tilsynspersonalets adgang til virksomhederne og dets beføjelse til at afæske forklaring og undersøge registre m. m., adskiller sig fra § 39, stk. 1, i den nugældende fabriklov i følgende henseender:

Medens denne lov betinger tilsynets adgang til et arbejdssted, af at „nogen sammesteds et sysselsat“, og derigennem giver en arbejdsgiver mulighed for at afvise fabriktilsynet blot ved at anføre, at ingen arbejder i virksomheden på vedkommende tidspunkt, foreslår man nu bestemmelsen formuleret således, at tilsynet har adgang til virksomheden, når der blot er rimelig grund til at formode, at der er beskæftiget personer, som er omfattet af loven. En sådan rimelig grund vil ofte foreligge i form af en anmeldelse om, at der arbejdes ulovligt i vedkommende virksomhed.

Det er ikke helt sjældent af interesse

for tilsynet at kunne undersøge lønningslister o. lign. for derigennem at få materiale til bedømmelse af, om de gældende arbejdstidsbestemmelser for unge mennesker har været overholdt på virksomheden. Efter fabrikloven af 1913 har tilsynet imidlertid ingen adgang hertil, og det må derfor i sådanne tilfælde, hvor det efter fabriktilsynets opfattelse er nødvendigt at nå til klarhed, anmode politiet om at foretage en undersøgelse og derunder gennemgå lønningslister. For at undgå denne urimelige omvej foreslås det, at arbejdstilsynet i tilfælde, hvor det er af betydning for at konstatere, om en lovovertrædelse har fundet sted, skal kunne kræve sig forelagt anden dokumentation.

Endvidere er der indsat en bestemmelse om, at bøger, registre og lign. skal opbevares på et let tilgængeligt sted på eller ved arbejdsstedet.

Til det oprindelige udkast er der i slutningen af *stk. 1* føjet en bestemmelse om, at tilsynspersonalet er berettiget til at medtage prøver til undersøgelse. En sådan bestemmelse indeholdes i konventionen af 1947 om arbejdstilsyn, og det forekommer naturligt at medtage den i loven.

Stk. 2 svarer til § 30, sidste *stk.*, i den gældende fabriklov.

Bestemmelserne i *stk. 3* svarer til bestemmelserne i fabriklovens § 39, *stk. 2*, dog med en enkelt ændring. Den ved fabrikloven pålagte tavshedspligt er meget vidtgående. Som § 39, *stk. 2*, er formuleret, er tilsynet helt afskåret fra at meddele oplysning om de tilsyn undergivne arbejdssteder, med mindre en tjenstlig forpligtelse måtte give hjemmel herfor. Det kan således synes tvivlsomt, om tilsynet kan siges at have en tjenstlig forpligtelse og dermed en ret til at udtale sig overfor ulykkesforsikringsmyndighederne, når disse f. eks. ønsker oplysninger fra tilsynet ved afgørelsen af, om en tilskadekommet arbejder har føje til sagsanlæg mod arbejdsgiveren, og på samme måde kan man rejse det spørgsmål, om den vide formulering af fabriklovens § 39, *stk. 2*, i virkeligheden ikke hindrer fabriktilsynet i overfor politiet at gå nærmere ind på arbejdsstedernes indretning, selv i de tilfælde, hvor fabriktilsynet har foranlediget en retssag mod vedkommende virksomhed. Men selvom man ser bort fra disse tilfælde, er det i hvert fald givet, at der vil kunne rettes anklage mod fabriktilsynet for lovovertrædelse, hvis det f. eks. ville benytte et indtruffet ulykkestilfælde i en virksomhed til offentlig at advare mod et eller andet forhold, for så vidt det var nødvendigt at